

SVARTA HANDEN

ROMAN AF O. F. RIDDERSTAD

(Forts.)
TIONDE KAPITLET.
Hvar sak har två sidor.

— Kan man träffa greve Vauvenard? sporde en bekant stamma portvakten.
Det var Falk.
— Mycket för tidigt, svarade den tillfrågade; jag vet ej om greven ännu är uppstigen.
— Var god och anmäl oss, bad en annan, äfven bekant röst.
Det var Anton Ankersparre.
— Genast!
Och portvakten aflägsnade sig.
Då Falk lämnade Røda Hornet, befåg han sig hem till Ankersparre. Sedan han ordnat sin kläddes, upskötte han vännen och berättade honom hvad som föregått under natten. Falk ville omedelbart därefter begifva sig till Vauvenard, för att utan all tidsutdräkt söka intervjua honom, i följd af deras numera fördelaktiga ställning. Enligt Falks åsikt, skulle man nämligen förlora smaken att fullfölja sina hämplaner, när han erfor att hans vännen och verktyg blifvit fångade; ty han antog att de fängne, ifall man ansatte dem rätt och för att själva undgå all skandal, skulle uppgifva sin hufvudman. Falk ville så Vauvenard på en gång.
Länge bestred Ankersparre rättigheten i vännens föreställningsätt, men Falk var enis.
— Förmå vi blott Vauvenard att gifva sitt samtycke till din och Anges förenig, kunna vi sedan vara trygga: sin mig, sin son, skall han icke kunna låta. Låt mig sköta denna affär, och var övertygad om att jag skall bemöta greve Vauvenard med all den uppmärksamhet, som jag är skyldig och gärna visar den, hvar doktor du önskar.
Ankersparre skakade på hufvudet.
Man plagur kunna besegra människor med tvång eller valvilja; jag tror ej att Vauvenard öfvervinnes med någondera delen.
— Det är ett försök att göra.
Och de gingo.
När portvakten återkom, bad han dem stiga upp.

Då Ange uppkvade ur sitt somnambula tillstånd, återkom han icke genast från den öfverraskning, hvar han varit föremål för; ännu länge vågade han likaså i en genomskinnig, strålande lufthallong öfver verktygheten omkring sig. Men liksom förklarade honom det stigande solen, klarnade också hennes förstånd för det återvändande medvetandet.
Ett häftigt rop, ännu i sömnen utstött från hennes fars läppar, återgaf henne slutligen helt och hållet åt sig själf.
Oroig sprang hon upp.
Hvad hon såg, påminde henne om det, som tillräckt sig.
Hastigt ställde hon flaskan på bänken i rummet bredvid, stängde den lilja dörr och hade nyckeln tillbaka på dess plats under hufvudkudden.
Ehuru vilde passionen ännu förvedo faderns utseende, var dock den häftigaste paroxysmen öfverstannad. Hon lämnade honom och begaf sig till sin toalette, men återvände sedan för fulländad. Han söt ännu.
Då hon en timme senare besökte honom ännu, var han uppstigen. Så snart han märkte henne, sträckte han liksom medvetlost sin arm emot henne.
Ange kunde ej erinra sig, att han någonsin förr gjort det.
En flod af tårar ville tränga sig fram ur hennes ögon, dessa glädjens och den friska skuldens klara källor, så rörd kände hon sig af detta tecken till faderlig kärlek, hvilket äf-

ven syntes henne vittna om gryningen af ett bättre, ädlare, renare inre lif.
Men då hon betraktade sin far närmare, bortfördes hon af andra känslor, mera allvarliga.
Vauvenards ansikte var blött, nästan svart, till den grad hade blodet tryckt på upptä hufvudet; ögonen voro röda, utstående; läpparne sargade.
Klädd i nattrock, med lutadt hufvud, satt han, en af sina egna passioner slagen, förkrossad kämpa.
Ovisst hvad han borde tänka eller göra, stannade han framför honom. Skulle han — så frågade hon sig — kunna mistänka eller ana att hon genom hans egna kemiska preparat framkallat detta uppror inom honom, detta svaghetstillstånd?
Vore det möjligt måste krisen i stället för att förbättras, allt för värre förhållanden.
Hon fruktade det senare ett ögonblick.
Rörelsen med armarna antydde dock något annat.
Med spänd väntan längtade hon att han skulle yttra ett ord. Ordet förklarade mysterierna: ordet skulle vägleda hennes ödmöde, afgöra hvad hon hade att hoppas eller icke.
Hon närmade sig honom.
— Min far, hvissade hon och blänkade mildt in i hans öga.
Vid ljudet af hennes röst lyfte han liksom på hufvudet.
— Ange, yttrade han, hvilat icke utan svårighet, det var en förskräcklig dröm du berättade mig i går afton.
Om all himmels fröjd skulle med ett stjärnfall kunna sänka sig ned i en människas bröst, sänkte den sig vid dessa ord ned i Anges.
Hennes plan hade lyckats, åtminstone till den del; hon kunde ännu icke afgöra, hurvida den skulle bestå afren för framtiden.
Han betraktade hennes fars icke såsom verkad af något medicinskt medel, utan såsom en följd af psykiskt inflytande.
— Detta var redan mycket; det var allt, hvad hon kunde och till en början borde önska.
Att genom ett moraliskt intryck rubba ur sitt självetiska tillstånd en karaktär, sådan som Vauvenards, var icke lätt.
Att han betraktade detta intryck från sådan synpunkt, var det, som så högt glädde henne: det återstod blott nu att få det att slå rötter i hjärtat, för att kunna riktigt utveckla sig i själen.
Lyckades det — så föreställde sig Ange — vore han räddad.
— Din berättelse, fortfor han, upprepar ett djupt, som jag länge trott, redan lågt sår: jag har grävt blod i ditt hjärta.
— Har också du drömt, min far?
— Mitt hufvud värker, Ange — låt mig låta det mot din axel, mitt barn!
— Fortro dina bekymmer åt mig, bad hon.
— Jag har sett din mor — jag har sett — Men nej, låt mig slippa att tala dörren!
— Han var det som, min far?
— Det förlutna och tillkommande. Ve mig, Ange! Vet du, hvar man förde mig? Ah, jag tror att det svindlar i mitt hufvud! Vet du — hur var det jag sade — ja tyst — vet du...
— Nej.
Jag stod vid ett svart bräddup. På en gång stordades det i det ned — jag sjönk — sjönk — sjönk — Fångt greps mina händer omkring sig för att i ur sekternas utskinnande krypaxlar, då jag grep dem, förvandlades de till hänskrattande demoner — jag sjönk — sjönk...
— Nej.
Jag stod vid ett svart bräddup. På en gång stordades det i det ned — jag sjönk — sjönk — sjönk — Fångt greps mina händer omkring sig för att i ur sekternas utskinnande krypaxlar, då jag grep dem, förvandlades de till hänskrattande demoner — jag sjönk — sjönk...
— Nej.
Jag stod vid ett svart bräddup. På en gång stordades det i det ned — jag sjönk — sjönk — sjönk — Fångt greps mina händer omkring sig för att i ur sekternas utskinnande krypaxlar, då jag grep dem, förvandlades de till hänskrattande demoner — jag sjönk — sjönk...
— Nej.

Han tystnade och lutade hufvudet mot handen. Det var hemskt att betrakta honom. Hvar var han nu emot hvad han varit?
— Jag ville, Ange, sade han efter en stund, att det skulle blifva annorlunda. Säg mig, Ange, tror du att det kan blifva annorlunda?
— Att se den fars så starka, så hårde, så kalle mannen fortvina under intrycket af de vaknade samvetens tvång, pågafve Ange. Och denna förvandling var följden hardt nära af blott ett enda ögonblicks inverkan; maktiga ögonblick!
— Men synen icke blott smärta, utan på ett sätt och vis äfven glädje; endast ur detta förvirrade tillstånd af gråsliga samvetenskap kunde, som hon tänkte sig det, ett bättre utgå.
Hon anlog till och med att det var för tidigt att ännu trösta honom. Såret måste fullkomligt upprättas för att ännu läkas. Operationen var grym, men hon föreställde sig att den var nödvändig.
— Låt mig höra mera om hvad du sett i natt, bad hon.
Vauvenard ryste och slöt sina ögon.
— Hvad sade min mor?
Hans panna lade sig i veck, men klarnade snart åter.
— Säg du några af dina gamla ungdomsvänner?
Han upplyfte blott sin hand. Liksom för att ännu ytterligare betäcka ögonen.
— Säg du...
Ange hade knappast hjärta att göra frågan till slut, men hon tog mod till sig.
— Säg du min lilla dödfödde bror?
Denna fråga upprörde honom häftigt; hela hans väsen skakades af konvulsiska ryckningar.
— Ja, hvissade han, jag såg honom. Jag höll honom på mina armar, jag tryckte honom till mitt hjärta — ja, ja, jag såg honom!
— Och han var?
— Ett lik, ja! O, om jag kunde gråta, om jag kunde bedja tillade han därefter.
— Vill du låta dig det, min far?
— Ja!
— Vill du att din förstfödde skall få lif i himlen?
— Aek ja!
— Vill du, då en högre makt hadankalar också dig, träffa min mor, träffa henne däruppe?
— Ja, ja!
— Vill du vid hennes sida...
Ange var själf så uppskakad; att hon af rörelse knappast kunde fortsätta.
— Fråga mig, fråga mig! uppmuntrade Vauvenard henne, då hon tystnade.
Denna annand lifvade henne åter.
— Du vill försöka dig med världen?
— Ja, ja!
— Vill du förlåta dina fiender?
— Gärna, ja!
— Glömma ditt hat emot Fersen?
— Ja, ja!
— Uppgifva dina planer, dina önskan?
— Ja, ja!
— Vill du...
Vauvenard såg bedjande på henne.
— Fortsätt, Ange, jag tycker att dina frågor lugna mig.
Det låg så mycket allvar i denna bön, så mycket uppmärksamhet i denna blick, att hon kände sig skyldig att fortföra.
— Vill du med ditt inflytande söka frigöra Hildegard från sin förbindelse med Robert?
— Jag lovar det!
— Du vet, min far, att jag älskar Anton — har du något emot det?
— Nej, nej, min dotter, jag skall välsigna er.
Ange var utom sig af glädje; en sådan lycka hade hon icke kunnat föreställa sig; de sköna, vilda skrinande fantasier, som under natten omsväfvat henne, blefvo ju på en gång förvandlade till verklighet. Hans för att så mycket sällhet, sjönk hon ned på sina knä och knäppte tillhopp händerna, tackande förrensens skickelse, som styrt hennes handlingssätt.
Äfven Vauvenard syntes lycklig och nöjd. Nästan med barnlig nyfikenhet följde han hennes rörelser.
Ansiktets mörka färg började försvinna, och den röda blodcirkeln kring ögonen bleknade småningom bort.
Far och dotter sjönko i hvarandras armar.
I detta ögonblick annälde betänkt Ankersparre.
— Ange dig på Vauvenard.
Det skulle nu visa sig, om hans ord inneburet någon sanning, om hans ånger skulle sträcka sig äfven till hans ärmningar.
— Låt honom komma, yttrade Vauvenard.
Ange hoppade hänsyckat upp och ut, för att möta den älskande.

Redan hade hon öppnat sina armar, redan klängde den första stafvelsen af hans man från hennes mun, redan ville hon kasta sig i hans famn, för att i triumf föra honom till fadern, att där möttiga bekräftelsen på sin lycka, då hon bländade fram sig, så icke allena en enda, utan tre — tre gestalter af sitt ideal.
Ankersparre och Falk logo, de stodo orsaken, hvar för rodnaden förmodas hennes kinder.
Likheten mellan vännerna var öfverraskande, de kände det.
— Mistag dig icke, yttrade den ene. Jag är Anton Ankersparre — här är min vän Falk.
— Riktigt, min fröken, sade denne, jag är Falk, och det glädde mig.
Ange bländade från den ene till den andre.
Hennes hjärta slog häftigt; skulle jag missata mig? Nej, nej, ni skämta med mig!
Och hon utsträckt sin hand åt den ene af dem.
— Har jag valt rätt? sporde hon. Båda skrattade högt.
De hade öfverenskommit att för en stund öfvertaga hvarandras roller, för att skämtande pröfva, hurvida hon skulle kunna finna den rätte.
Hon hade gjort det, och det glädde Anton. Fortsatt lindade han sin arm kring den lilla flickans smärta lif.
— Jag trodde icke, sade han, att du så lätt skulle kunna igenkänna mig. Nu är jag öfvertygad att du älskar mig.
— Beröm mig icke; då ni talade såg jag ett skimmer af poesi i ditt öga — o, det där, som jag så mycket beundrar och — förlåt mig, herr Falk — i ert öga fann jag mera af världen, mera af jorden, mera prosa.
— Jag har något viktigt att tala vid dig om, yttrade Ankersparre till Ange.
— Äfven jag har det — aek, du vet ej hvad som hänt. Jag är så glad!
— Om du vill, gå vi genast in till min far?
— Icke ännu, jag vill allra helst tala ensam med dig. Gå vi in här?
— Hvad har då hänt? Du ser oroligt ut, kom, kom!
Och under den goda förehöjningen, gjorde Ankersparre ett tecken åt Falk, hvilket betydade honom att Vauvenards rum.
Detta var öfverenskommet vännerna emellan.
Då Ankersparre stannade vid dörren till höger i salongen, öppnade Falk den till vänster och inträdde till Vauvenard.
— Men hvad har inträffat? Jag ser att något lejdami, kanske mycket ledigt, förefaller. Fördjöl ingenting! bad Ange, då hon blott ensam med Ankersparre.
— Du har något roligt, någonting gladt, du, att berättat, sade du — o, låt mig först höra det. Det frägliga bör man alltid lämna plats framför det öfriga.
— Icke denna gång. Lagg hj hj hand, skall du få känna — Nä! Jag är orolig.
— Hjärtat klappas — åja, ditt hjärta klappas alltid varmt och häftigt. Men denna gång behöver du ej pågöra dig. Hvar har det att säga, är det det fatigaste laget, tyvarimot — hvem vet! Det var länge sedan vi hade något treftigt att tala om.
— Du undviker mig? Jag är säker på — ah, men vad är jag säker på?
— Se ut, skall du få...
— Du riktigt skrämmar upp mig — hvad är det jag skall se på?
— Ah, det var bara en pojke, som stupade på näsan. Nu reser han sig upp igen — ser du icke? Han gråter, han mätte ha stött sig mot något.
— Du blir mig allt mer och mer oförklarlig. Hvarföre säger du mig icke allt på en gång? Är det beskedligt att pågöra mig på detta sätt?
— Så bör du, Falk, har varit ut på upptäcktsfärd i natt.
— Ingenting annat?
— Han har varit på Røda Hornet — känner du Røda Hornet? — Ah, våld mot förestret, Ange, nu föll han igen.
— Hvilken?
— Pojken, förstås.
— Men, i himmels namn, hvad hafva vi med gossen att göra? Ingenting, naturligtvis.
Anton ville uppehålla henne med löst prat, så att Falk skulle få tala dem i sinnet.
— Men brorfar då inblanda gossen i detta samtal?
— Men du förlorar ju den i stället.
— Ju längre jag får betrakta dig, desto mera tid vinner jag, det är ju ganska tydligt, det. Men hur var det nu, känner du Røda Hornet?
— Min Gud, hur skall jag kunna känna det? Hvad är det för ett ställe? Har du själf reda därpå?
— Nej, det har jag icke.
— Men vad skall då din fråga betydja? Jag förstår dig alldeles icke.
— Notabene, personligen har jag aldrig haft anan att göra något besök på Røda Hornet, men berättelserna känner jag det tillräckligt.
— Hvad är det med Røda Hornet då? Hvad hafva vi nu att göra med det? Aek, Anton, du döller bakom alla dessa många ord någonting förskräckligt, som du helst vill undvika att onstala. Säg mig dock allt på en gång, det är bättre, det.
— Lärna dig, bästa Ange! Men, för att återvända till Røda Hornet, det är där, som Falk varit i natt.
— Än sedan?
— Nu kommer det förskräckliga, akta dig!
— Ange var helt och hållet uppmärksamhet, hvar för rodnaden förmodas hennes kinder.
— Falk, skall du...

— Du retar min nyfikenhet.
— Falk har där gript tre viktiga krabator. Han är också icke litet stolt därefter.
— Tre? Hvilka, hvilka tre?
— För det första, min förre betjänt, Konrad.
— Förfräffligt, ehuru jag icke förtär...
— Hör på vidare och dom sedan. Jamte Konrad har han fångat min bror Robert och äfven löjtnant Ros.
— Fångat din bror och löjtnant Ros? Jag förstår icke. Fångat dem? Hvarför?
— Hvarför? uppreparde han. Jag skulle kunna säga dig det, men — tyst — jag tror någon gick därute?
Han väntade att Vauvenard och Falk skulle inträda till dem, och han öppnade dörr och tittade ut; men då ingen syntes, återtog han sin plats, utan att likväl stänga dörr.
— För öfrigt, fortfor han, för öfrigt — men då som sedermera.
Hans blick flog genom den öppnade dörr till Vauvenards rum.
— Mistager jag mig ej om hvad du har i sinnet, annärkte nu Ange, så är jag öfvertygad, Anton, att, då jag får berättat hvad jag har att säga, du skall låta alla dina fantasier förfalla. Min nyhet är mycket större än din.
— Låt mig då få höra, hvilka märkvärdigheter, som inträffat sedan vi senast skades, det var oelst i går, så att icke gärna något särdeles stort kunna ske på denna korta tid.
— Man skall icke mätta händerna efter tiden, utan efter deras beskaftighet. Sedan vi sist mötte har oändligt mycket tilldragit sig. Jag kan till exempel tala om för dig, att jag började fiska och Gustaf Kyllies ödmöde i går hos dig om min far. Nå, bleka icke för det; du kunde ej. Och under den goda förehöjningen, gjorde Ankersparre ett tecken åt Falk, hvilket betydade honom att Vauvenards rum.
Detta var öfverenskommet vännerna emellan.
Då Ankersparre stannade vid dörren till höger i salongen, öppnade Falk den till vänster och inträdde till Vauvenard.
— Men hvad har inträffat? Jag ser att något lejdami, kanske mycket ledigt, förefaller. Fördjöl ingenting! bad Ange, då hon blott ensam med Ankersparre.
— Du har något roligt, någonting gladt, du, att berättat, sade du — o, låt mig först höra det. Det frägliga bör man alltid lämna plats framför det öfriga.
— Icke denna gång. Lagg hj hj hand, skall du få känna — Nä! Jag är orolig.
— Hjärtat klappas — åja, ditt hjärta klappas alltid varmt och häftigt. Men denna gång behöver du ej pågöra dig. Hvar har det att säga, är det det fatigaste laget, tyvarimot — hvem vet! Det var länge sedan vi hade något treftigt att tala om.
— Du undviker mig? Jag är säker på — ah, men vad är jag säker på?
— Se ut, skall du få...
— Du riktigt skrämmar upp mig — hvad är det jag skall se på?
— Ah, det var bara en pojke, som stupade på näsan. Nu reser han sig upp igen — ser du icke? Han gråter, han mätte ha stött sig mot något.
— Du blir mig allt mer och mer oförklarlig. Hvarföre säger du mig icke allt på en gång? Är det beskedligt att pågöra mig på detta sätt?
— Så bör du, Falk, har varit ut på upptäcktsfärd i natt.
— Ingenting annat?
— Han har varit på Røda Hornet — känner du Røda Hornet? — Ah, våld mot förestret, Ange, nu föll han igen.
— Hvilken?
— Pojken, förstås.
— Men, i himmels namn, hvad hafva vi med gossen att göra? Ingenting, naturligtvis.
Anton ville uppehålla henne med löst prat, så att Falk skulle få tala dem i sinnet.
— Men brorfar då inblanda gossen i detta samtal?
— Men du förlorar ju den i stället.
— Ju längre jag får betrakta dig, desto mera tid vinner jag, det är ju ganska tydligt, det. Men hur var det nu, känner du Røda Hornet?
— Min Gud, hur skall jag kunna känna det? Hvad är det för ett ställe? Har du själf reda därpå?
— Nej, det har jag icke.
— Men vad skall då din fråga betydja? Jag förstår dig alldeles icke.
— Notabene, personligen har jag aldrig haft anan att göra något besök på Røda Hornet, men berättelserna känner jag det tillräckligt.
— Hvad är det med Røda Hornet då? Hvad hafva vi nu att göra med det? Aek, Anton, du döller bakom alla dessa många ord någonting förskräckligt, som du helst vill undvika att onstala. Säg mig dock allt på en gång, det är bättre, det.
— Lärna dig, bästa Ange! Men, för att återvända till Røda Hornet, det är där, som Falk varit i natt.
— Än sedan?
— Nu kommer det förskräckliga, akta dig!
— Ange var helt och hållet uppmärksamhet, hvar för rodnaden förmodas hennes kinder.
— Falk, skall du...

— Oroa dig icke, min far är som ett lamm. Jag har sagt dig, att jag förtrott honom, och det är bokstafligen sant, ingen har vunnit en fullständigare seger öfver någon, än jag vunnit öfver honom. Om ej något ovanligt nu stör friden i hans själ, skall du icke känna igen honom. Han ägnar sig nu, ägnar sig så djupt, så sant, så innerligt, att du med rörelse skulle betrakta honom. Låter du icke nu alla dina planer mot Ros och Robert o. s. v. förfalla?
— Det var omöjligt för Ankersparre att deltaga i hennes glädje; helt andra tankar sysselsatte honom.
— Du låter dem falla, eller hur?
— För all del, tyst! Tyst! Hör du ingenting?
— Man hörde verkligen röster från Vauvenards rum.
— Hvad betyder det? sporde Ange och lutade sig fram.
— Falk är därinne.
— Huru?
— Han hade ett ord att säga din far.
— Hvarom?
— Iner du icke vår mening? Falk har lyckats att få tag i en viktig uppgifvande till din fars planer, då han gript trenne af hans redskap. Om denna omständighet äfven icke bör eler kan leda till några lagliga åtgärder emot dem, måste tillfället likväl icke lämnas alldeles obegagnadt. Ros, Robert och Konrad veta ju ej, hur mycket de upptäcka. Ömsidig osäkerhet gör ömsidig svaghet, Falk...
— Slut, för Guds skull slut, utropade Ange, jag förstår allt!
— Du förskräktes?
— Hvilken olycka? — Hör du, Anton — tyst! — Aek, han skall förstöra mitt verk! Gud i himmelen, förbarm dig!
— Du blir utom dig?
— Kom, kom, låt oss skynda, medan det ännu är tid, skynda in och bedja om min fars välsignelse!
Ljudet af häftigt uttalade ord nådde dem.
— Det är för sent — för sent!
Dörren till Vauvenards rum uppkastades i detsamma med en våldsam stöt. Uppbragt och vredgad, med bleka kinder och gnistrande ögon utträdde han ur sin rum. Falk följde honom med höghuret hufvud, med stolt i ord och hållning.
— Hvad är er afsikt, mina herrar? frågade han, då han fick se Ankersparre, Viljen i tvinga mig, anklaga mig, hota mig? Då kännen i icke Vauvenard. Man skall på knä söka nyckeln till min vänskap och knäppt mig finna den ändå. Med storm vinner man den icke.
— Men kom ihåg, herr greve, jag har trenne personer i mitt våld, hvilka känna edra afsikter, och det finnes medel, som kunna förmå dem att bekänna sanningen.
— Beograha dem, herr! Jag har ingenting att göra med de personer, om hvilka ni talar.
Ange var förtviflad.
Ankersparre var djupt bekymrad.
(Forts.)

Hvad en luftseglare far vid. Har frih. Cederström berättat för en medarbetare i D. N.:
— Jag kommer, sade han, att ge ut en bok: Kortfattade, lämpliga och upplysande svar på de frågor som ställas till en aviatör. Pris inh. i klotband 3.75. Utgifven af en som genomgått mycket i den vägen. Det är en bok som kommer att fylla sin plats, när vi flygare bli litet flera här i landet. Ännu så länge är jag ensam, men snart är jag hjälplagd. Jag tänker på mina efterkommande, jag kan inte tillfråga en människa på en gata, i en faml, på en restaurang, utan att frågan kommer: — Har du kännat det att vara uppe i luften? Är baron rädd? Är det inte hemskt? Hvad tänker ni på när ni flyger? Får ni inte svindel? Se här mina svar en gång för alla.
— Jag är inte alls rädd! Jag känner mig mycket lugn i luften. Jag flyger hellre än jag kör automobil. Jag tänker på allt möjligt. Jag flyger högt och lågt. Maskinen eldas inte med kol. Det är en Nybergs. Jag har en bensinmotor. Den går bra för närvarande. Min hustru är inte orolig.
— Du skämtar? ropade han. Hvad kan förenade dig att skämta på det sättet med mitt arma hjärta?
Äfven Ange blef allvarigare, då hon märkte den djupa känsla, som uttryckte sig i Ankersparres ansikte.
— Vid allt hvad heligt är, Anton, försäkras jag dig, att jag har min fars löfte!
— Hans löfte — och du tror därpå?
— Jag tror på, ja, jag gör det, emedan han gifvit mig det af hela sin själ, ur djupet af ett ängsladt, nyfödt hjärta och på ett sådant, ej tillfälligt några tvifvelsmål.
Ankersparre syntes obeslutsam, hvad han borde låta. Det föll honom nu in, att Falks besök och hvad han hade att framställa, skulle kunna skada dem.
— Tyst, bad han — bör du? Jag...

Canadas Nordves HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronan i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 6 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-löfver för settlarna eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje manperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Ansökan för tillträde.
Ansökan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.
Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna följande på följande sätt, nämligen:
1) Genom ett minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.
2) Om en fader (eller modern om mannen är död) till en person som har tillräckligt att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptages, fyller bostadsskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.
3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för uttändande af sådant patent återstuder i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.
4) Om en nybyggare har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bostadsskyldigheten genom att vara bosatt på nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.
Homesteadtagaren, som villja tillgodogöra sig grannskapet af bestämmda 2, 3 och 4. måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur samt erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inbäddade.
Hvarje homesteadtagare, som bryter i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran inlämnas, måste settlaren 6 månader förtgå skriftliga notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.
Underrettelser.
Någon som invandrade erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrettelser om det land, som är öppet för tillträde, och från i domstolens och i ministriens råd och upplysningar samt hjälp för att tillfråga, så sig ett sådant stycke land. Tydliga underrettelser med afseende på land, skogs, kol- och mineralrättigheter samt om nolanen i järnvägsbälte i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.
W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.
N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanskade förordning handlar finnes tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor.

Skicka Er såd till
Continental Grain Co. Ltd.
223 GRAIN EXCHANGE, WINNIPEG, CAN.
De metoder vi använda att handhafva försändelser af såd äro oöverträffade. Vi se efter gradering och utseppningar och uppgöra räkningar prompt.
Ett försök skall öfverbevisa Er.

Prenumerera på
FREE PRESS
vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr. månad. Den ägnar skandinaviska särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af A. Albin Jørgen.

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

NORTHERN CROWN BANK
AUCTIONERADT KAPITAL \$6,000,000
INBETALDT KAPITAL \$2,200,000
Vi rekommendera särskildt vår sparbanksfördelning Sparkassafördelning med alla filialer. Alla vanliga bankuppdrag utföras.
Kontor i Winnipeg:
Portage & Fort Provencher Ave.
Portage & Sherbrook St. Boniface
Main & Selkirk
William & Nena

Glöm ej att prenumerera på
SVENSKA CANADA-TIDNINGEN